Centrul extrem, securitizarea a tot ce există și guvernarea prin lege (Convergența cu China. Partea a X-a)

CrossRoads Uncategorized octombrie 29, 2023noiembrie 1, 2023 12 minute
de N.S. Lyons

Așadar, confruntate cu o criză de legitimitate populară, elitele manageriale din Occident au început, în numele rezistenței în fața „fascismului", al salvării „democrației" și al realizării siguranței și justiției sociale universale, să folosească un adevărat val de metode revoluționare pentru a-și transforma regimurile în monstruozități hobbesiene încă și mai extinse, ale conformării și controlului. Nu e în mod neapărat necesar niciun fel de complot anume sau conspirație precisă, pentru a explica acest lucru – e doar natura managerialismului.

Din fericire, acest proiect nu a reușit încă pe deplin. A întâmpinat o oarecare rezistență democratică neașteptată din partea „populismului" clasei mijlocii, ceea ce măcar i-a încetinit cât de cât marșul transformator. Și nici nu poate să acționeze pe față în afara cadrului vechii ordini democratice și a rămășiței de legitimitate morală pe care acest lințoliu mucezit încă îl mai oferă. Regimul trebuie să continue să avanseze în principal prin mecanismele existente ale autorității legale și civice. De unde și lumea cu susul în jos a perioadei noastre prezente de tranziție, în care noua ordine insistă constant și gălăgios că misiunea ei este să apere vechea ordine – spunând asta fix în timp ce o dezmembrează.

Această reprezentație teatrală se vede ajutată de faptul că, fiind în esența lui nihilist (https://theupheaval.substack.com/p/a-prophecy-of-evil-tolkien-lewis), managerialismul modern este dificil de plasat pe spectrul politic tradițional al celor două tabere, dreapta și stânga, cel puțin în modul cum îl înțeleg majoritatea oamenilor.* Neîndoios că este de stânga în sensul că este progresist și revoluționar, și, ca atare, categoric anticonservator. Dar nu este cu adevărat egalitarist sau comunitarist, așa cum presupun mulți că ar trebui să fie stânga.

Oricât ar trâmbița regimul aceste principii în retorica lui, în realitate viziunea lui asupra guvernării tehnocrate este ferm oligarhică, aliniindu-i pe cei puțin împotriva celor mulți. Cu siguranță nu este nici antiimperialist, nici antirăzboi. Așa cum nici anticapitalist nu este, cel puțin în sensul că încurajează activitatea de piață și facilitează acumularea de avuții private imense în mâinile celor puțini. Dar nici libertarian nu prea se poate spune că ar fi: cea mai sigură cale spre îmbogățire este printr-o relație de patronaj amical cu statul, dar, oricât de multă avere ar avea și oricât de independentă le-ar fi

mentalitatea, niciun mare afacerist individual și nicio corporație nu pot scăpa din tentaculele statului administrativ și ale regimului birocratic managerial mai larg. Și, disprețuind calitățile umane, excelența și capacitatea de decizie autonomă, el respinge ferm virtuțile ierarhice, aristocratice, ale dreptei, în favoarea unui individualism infantil și radical, ușor de manevrat – și, cu această ocazie, executând practic o întoarcere cu o sută optzeci de grade spre colectivism.

Până la urmă, managerialismul combină, așa cum spunea de Jouvenel, „extremele individualismului și socialismului" deopotrivă. Ceea ce contribuie la a-i msca în mod derutant natura radicală și îi permite să se drapeze consecvent în mantia strălucitoare a căii de mijloc rezonabile, moderate și reprezentative, indiferent că o numim „centru-stânga" sau „centru-dreapta". Bineînțeles că în fapt nu este niciunul dintre aceste lucruri – e doar centrul puterii.

„Centrul extrem", așadar, ar putea fi un termen descriptiv util în această situație. Termenul identifică concentrarea puterii într-un singur „establishment" sau într-o singură clasă conducătoare, ai cărei membri sunt uniți de interesele lor comune (indiferent câte partide politice formale ar putea cuprinde) și care se caracterizează singură ca fiind vocea calmă a moderației și rațiunii, ridicându-se împotriva „extremelor" (orice opoziție din exteriorul acestui bloc). În această situație, jocul politic devine o luptă nu între două sau mai multe partide sau facțiuni, care dezbat ce politici publice specifice să implementeze guvernul, ci una de apărare a celor dinăuntru împotriva celor din afară, a centrului împotriva periferiei.

Centrul definește fereastra politicilor și opiniilor „normale", „legitime" sau admisibile, în timp ce periferia și vederile ei sunt zugrăvite ca periculoase, ilegitime și inadmisibile spre a fi luate în considerare pentru un compromis (oricât de multă susținere populară ar avea). Claritatea sau constanța ideologică nu are nicio importanță aici; singurul obiectiv unificator al blocului de centru este să-și protejeze monopolizarea confortabilă a luării deciziilor și statutul, prin excluderea sau subjugarea oricui i-ar putea contesta interesele colective.

Centrul, după ce a transformat astfel jocul politic într-o psihodramă a luptei sale civilizate contra barbarilor ce-l înconjoară, devine dispus să ia măsuri radicale pentru menținerea stabilității controlului său, oricât de multe lucruri dă peste cap și distruge cu această ocazie. Aici intră inclusiv măsurile activ antidemocratice, extraconstituționale sau care încalcă în alt fel normele existente, și pe care centrul le justifică drept necesare pentru apărarea normelor (a se citi: normele controlului exercitat de establishment). La fel ca un organism afectat de o boală autoimună, în timp centrul devine extrem în comportamentul lui autoprotector, putând să-și submineze propria legitimitate și stabilitate socială, în încercarea de a se apăra. Ceea ce, firește, nu-l face decât să fie și mai paranoic în privința necesității de a păstra un control strict al puterii.**

Această paranoia dă naștere unui sentiment al stării de asediu, împreună cu o buclă de feedback care produce o alunecare constantă în mereu mai multă suspiciune și mai multă nevoie de securitate (ceea ce vine să se îmbuce perfect cu procesul birocratizării și al securitismului, despre care vorbeam mai devreme). Curând, totul devine o chestiune de securitate. Și, din clipa când ceva a devenit o chestiune de securitate, devine o chestiune de necesitate existențială, și, ca urmare, potrivită pentru *exceptare* de la procesele instituite și de la regulile de decizie colectivă și responsabilitate (democratică sau altfel), dat fiind că, într-o situație de urgență, este justificabil să suspendăm procedurile normale, în favoarea promptitudinii. Dar, bineînțeles, odată ce totul este o chestiune de securitate, totul devine o situație de urgență, și, ca atare, orice se poate justifica – *urgența permanentă* devine o bază procedurală pentru guvernare.***

Oricât de neobișnuit ar părea să privim chestiunea în acest fel, astăzi Partidul Comunist Chinez este, într-un anumit sens, un exemplu extrem de regim de centru extrem, inclusiv în paranoia și securitizarea sa. În ciuda a ce stă scris pe cutie, PCC nu pare să se grăbească în mod deosebit să ajungă la paradisul promis al comunismului. La urma urmei, s-a angrenat în decenii întregi de reforme capitaliste, ca să se îmbogățească. Hai să spunem doar că interpretarea pe care o PCC ideologiei sale s-a dovedit flexibilă de-a lungul timpului. Dacă, de exemplu, faci parte dintr-un grup de studenți marxiști în China de azi și te arăți îndeajuns de naiv încât să încerci să-i organizezi pe muncitorii nemulțumiți din atelierul local într-un sindicat independent, așa cum mai fac din când în când studenții imprudenți de acolo, vei fi arestat înainte măcar să poți striga până la capăt faimoasa lozincă: „Proletari din toate țările, uniți-vă!“ Asta pentru că, exact așa cum ar fi prezis de Jouvenel, un lucru în privința căruia PCC nu este absolut *deloc* flexibil este controlul său complet și etern asupra oricărei întregii puteri din țară.

În China, vârtejul centrului extrem a mistuit tot spațiul politic și civic disponibil. Numai Partidul și membrii săi pot avea permisiunea să primească puterea de a organiza sau de a lua decizii, și toate instituțiile-cheie ale țării – cum ar fi armata (Armata Populară de Eliberare) – trebuie să-și declare fidelitatea absolută în mod explicit Partidului, nu statului sau națiunii (poporului). Acest instinct de a păstra toată puterea concentrată în mâinile Centrului-Partid este inerent în rădăcinile leniniste ale PCC, dar face totodată parte integrantă din centrismul său extrem și natural managerială mai generală.

La fel și cu obsesia menținerii a ceea ce secretarul general Xi Jinping numește „securitate totală“. La data la care eu scriu acest rnduri, „conceptul securității naționale“ cuprinde în China cel puțin 16 domenii prioritare diferite, oficial declarate ca atare, în care securitatea trebuie strict păstrată ca o prioritate: „securitatea militară“, „securitatea economică“, „securitatea tehnologică“, „securitatea informațională“, „securitatea culturală“, „securitatea ecologică“, „securitatea sănătății“ și așa mai departe. În fruntea listei este „securitatea politică“, descrisă ca „fundamentul de stâncă“ al Partidului, al statului și al întregii societăți chineze. Securitatea politică înseamnă că nimeni nu va putea vreodată să amenințe puterea Centrului.

Conduse în prezent și ele de un centru extrem, Statele Unite au început, deloc surprinzător, să-și dezvolte propriul caz, ceva mai blând, de „securitizare a tot și toate“, în ultimele decenii.

Procesul a început de-a binelea după atentatele din 11 septembrie și s-a accelerat după 2016, odată cu panica fabricată pe seama amestecului „străin“ și ”dezinformării” cu ocazia alegerilor. (China este și ea remarcabil de promptă în a acuza „forțe străine ostile“ care ar sta în spatele tuturor evenimentelor stânjenitoare și obstacolelor întâmpinate de regim.) A venit pe urmă Marea Trezire *Woke*, anul 2020 al alegerilor prezidențiale și COVIDUL. Securitizarea a început să atingă niveluri *încă mai* „totale“. Agenția pentru Cibersecuritate și Securitate a Infrastructurii (CISA), un nou organ guvernamentaș atât de înamorat de securitate, încât denumirea lui include de două ori acest cuvânt, a adoptat spre exemplu ca misiune (vezi aici (https://public.substack.com/p/exposed-secret-government-effort)) necesitatea de a folosi cenzurarea în masă a comunicațiilor publice și private, pentru a garanta securitatea nu doar a infrastructurii de rețele a Americii, ci și „infrastructură politică“ a țării, ba chiar și „infrastructura cognitivă“ – adică mintea fiecărui american. Statul terapeutic a început să fuzioneze cu statul securistic.

Această securitizare a tot și toate s-a dovedit eficace. Făcând apel la frică, regimul a putut, cel puțin temporar, să-și plaseze criza de legitimitate într-o stare de animație suspendată, prin abaterea atenției de a propriile greșeli și eșecuri, și prin justificarea propriei deplasări în direcția unui comportament din ce în ce mai extrem. Ispita de a pune accentul pe amenințările din exterior este deosebit de puternică, pentru că permite asocierea opozanților interni cu dușmanii externi, într-un asemenea grad, încât diferențierea poate fi estompată, iar drepturile lor cetățenești, în acest caz, să fie efectiv revocate.

Mai important decât orice, securitizarea a tot și toate de către centrul extrem a ușurat tranziția curentă a Americii către un sistem de *guvernare prin lege*. A nu se confunda cu domnia legii sau statul de drept – guvernarea prin lege este încă un concept folositor al PCC. Într-un anumit sens, guvernarea prin lege nu este altceva decât simpla recunoaștere a faptului că, pentru păstrarea stabilității și a unei societăți „armonioase“ (care se conformează), trebuie să existe legi scrise, iar oamenii trebuie să fie în general făcuți să le respecte. Aceasta se numește „guvernare pe baza legii“, iar Xi Jinping a făcut din întărirea ea, printr-un grad sporit de profesionalizare a sistemului legal-administrativ, o prioritate esențială pentru dezvoltarea Chinei.

În același timp, însă, conceptul guvernării prin lege respinge explicit „gândirea occidentală eronată“ exprimată prin expresia „nimeni nu e mai presus de lege“. Cum poate fi ceva, orice, *mai presus* de guvernarea PCC? Nu se poate să existe nicio domnie a legii asupra Centrului-Partid, pentru că legea nu este decât un set de proceduri, un instrument al guvernării. „A guverna pe deplin țara prin lege“, a explicat Xi, înseamnă „a întări și a îmbunătăți capacitatea de conducere a Partidului“ și „a asigura implementarea efectivă a liniei Partidului, a principiilor sale și a politicilor sale, prin guvernarea prin lege“. Tot rostul legii este faciliteze domnia Partidului, deci bineînțeles că conducerea Partidului este mai presus de lege.

Ceea ce este perfect logic: dacă legea este un instrument al managementului uman, cum ar putea ea să-i constrângă pe managerii care o creează și să guverneze deasupra lor? Legile există pentru a-i conduce pe cei conduși; dacă conducătorii aleg să se scutească pe ei înșiși de la reguli, aceasta nu este „ipocrizie“, este doar putere. La urma urmei, suveran este cel care decide excepția.

Un apel la supremația „legii“ (sau la concepția că „nimeni nu este mai presus de lege“), dacă stai să te gândești bine, este o idee mai degrabă bizară: nu se poate concepe decât dacă și cea mai înaltă dintre puterile pământești acceptă că există o putere încă și mai sus decât ea (indiferent că se numește Dumnezeu sau vreo altă ordine transcendentă, imuabilă și justă, pe care legea însăși o reflectă), care poate s-o tragă la răspundere, și o va face, în această viață sau în următoarea, dacă siluiește spiritul legii (justiția). În absența unei asemenea puteri, domnia legii nu are niciun sens și nu mai rămâne decât domnia *prin* lege. Managerialismul bineînțeles că nu poate să permită, și nici măcar să conceapă, vreo altă putere mai presus decât el însuși; întreaga lui rațiune de a fi constă în a reordona și a controla tot ce există, și de a accepta că orice îi depășește raza de control îi va submina întregul fundament. Ca urmare, *managerialismul și domnia legii nu pot să coexiste*.

Deci, într-o Americă a guvernării prin lege, legile (o uriașă junglă încâlcită de legi) vor continua să rămână scrise pe hârtie, dar interpretarea și aplicarea lor vor varia inevitabil și în grad extins, ca să se potrivească cel mai bine regimului managerial, în orice situație dată. Dat fiind că, la fel ca în China, scopul lor va fi acela de a „asigura implementarea efectivă a liniei Partidului, a principiilor sale și a politicilor sale, prin guvernarea prin lege“, când și cui sunt aplicate legile se va stabili, în cea mai mare parte, pe aceeași bază care definește centrul extrem – dacă ești înăuntru sau afară.

Interpretarea subiectivă a legii – ca însemnând un lucru azi și un altul mâine – va fi nu doar admisibilă, ci și absolut necesară, cât timp scopul legii (acela de a proteja centrul și a-i avansa proiectul managerial) va rămâne fixat ca principiu călăuzitor. Folosirea unui limbaj vag și expansibil în scrierea legii, pentru a mijloci acest lucru, va deveni norma – cam la fel cum regimul chinez se folosește priodic de legi împotriva unor delicte prost definite, precum „împrăștierea unor zvonuri“ sau „agitarea apelor“ pentru a se scăpa în mod flexibil de oamenii care îi pun probleme, după caz. Iar folosirea selectivă a legii ca armă facțională (așa-numitul „război legislativ“) pentru a submina sau a distruge inamicii politici și de clasă din exterior, în timp ce aliații din interior sunt puși la adăpost, va deveni nu doar o atitudine permisibilă etic, ci, practic, responsabilitatea civică pe care o deține elita conducătoare a centrului.

Astfel, legea va deveni nimic altceva decât un braț al dialecticii revoluționare a regimului managerial. Acesta, poate mai mult decât oricare alt simptom, va confirma și va solidifica trecerea de la o democrație reprezentativă pluripartită la un stat monopartit.

*Este cu siguranță posibil să susținem, așa cum au făcut-o unii, că managerialismul, alături de întreaga modernitate, are în esența sa, o natură categoric de stânga, în timp ce dreapta efectivă a dispărut practic de la Revoluția Franceză încoace. Dar discuția aceasta depășește realmente aria de cuprindere a acestui

eseu, și, sincer să fiu, cred că, dacă aș încerca s-o abordez, n-aș face decât să încâlcesc subiectul în discuție. Așa că am rămas la niște definiții și distincții cât mai comune ale stângii față de dreapta.

**În perioada premergătoare Războiului Civil din Spania, de exemplu, guvernul republican „de centru-stânga“ (care se considera pe sine proteguitorul democrației liberale democrate) a devenit atât de paranoic în privința amenințării percepute din partea „extremelor“ (a se citi: dreapta, pe care o învinuia pentru violența mai mare a extremei stângi), încât a început să ia măsuri din ce în ce mai extraconstituționale pentru a exclude opoziția de la participarea politică, în numele apărării democrației. Acest lucru nu a făcut decât să ajute la erodarea legitimității democrației și a precipitat o criză care a distrus statul.

***La ora actuală, respectiv aprilie 2023, cel puțin 41 de stări de uregență la nivel național erau în vigoare, decretate de guvernul federal al Statelor Unite, unele vechi de decenii, fiecare fiind reînnoită anual de președinte.

Va urma. Pentru părțile anterioare, click aici: partea 1 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/12/convergenta-cu-china-partea-i-da-vestul-devine-tot-mai-asemanator-cu-china-iata-si-motivul-real/), partea 2, partea 3, partea 4, partea 5, partea 6, partea 7 (https://reactionarii.home.blog/2023/09/28/statul-terapeutic-si-pericolul-din-interior-convergenta-cu-china-partea-a-vii-a/), partea 8 și partea 9 (https://reactionarii.home.blog/2023/10/17/mentinerea-stabilitatii-convergenta-cu-china-top-of-form-partea-a-ix-a/).

Traducere după https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence (https://theupheaval.substack.com/p/the-china-convergence)

Publicat de CrossRoads

Lumea modernă înjosește. Înjosește cetatea; îl înjosește pe om. Înjosește iubirea; înjosește femeia; îl înjosește pe copil; înjosește națiunea (Ch. Peguy) *Vezi toate articolele lui CrossRoads*

Blog la WordPress.com. Nu vinde și nu partaja informațiile mele cu caracter personal